

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 7. maj 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Proces skridt	Dato
T-607/17	Volotea mod Kommissionen Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse af 29. juli 2016 om statsstøtte SA.33983 (2013/C) (ex 2012/NN) (ex 2011/NN) gennemført af Italien som kompensation til sardiske lufthavne for public service-forpligtelser annulleres delvist. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Erhvervsministeriet	Dom	13.05.20
T-8/18	easyJet Airline mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens afgørelse (EU) 2017/1861 annulleres i sin helhed og under alle omstændigheder for så vidt angår den angiveligt ulovlige statsstøtte, som blev ydet sagsøgeren. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Erhvervsministeriet	Dom	13.05.20
C-446/18	AGROBET CZ Er det i overensstemmelse med EU-retten og i særdeleshed med princippet om momsens neutralitet, når en medlemsstat vedtager en foranstaltning, hvorefter ansættelsen og betalingen af en del af et momsfradrag, som der er fremsat kravom, gøres betinget af afslutningen af en procedure, der omfatter alle afgiftspligtige transaktioner i en given afgiftsperiode?	Skatteministeriet	Dom	14.05.20

C-663/18	<p>B S et C A Skal forordning nr. 1307/2013 og nr. 1308/2013 samt princippet om varenes frie bevægelighed fortolkes således, at de ved bekendtgørelse af 22. august 1990 indførte undtagelsesbestemmelser, hvorefter dyrkning, industriel anvendelse og markedsføring af hamp skal begrænses til plantens fibre og frø, fastsætter en restriktion, der er i strid med fællesskabsretten?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Lægemiddelstyrelsen	GA	14.05.20
C-749/18	<p>B e.a. 1. Skal artikel 49 TEUF og 54 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning om sambeskatning, som på den ene side tillader en konsolidering af resultater fra selskaber i samme koncern, og udelukkende tillader vertikal sambeskatning mellem et hjemmehørende moderselskab eller et fast driftssted tilhørende et ikke-hjemmehørende moderselskab og dets hjemmehørende datterselskaber, og som på den anden side tilsvarende er til hinder for en ren horisontal sambeskatning af datterselskaber alene til både et ikkehjemmehørende moderselskab, der ikke har et fast driftssted, og til såvel et hjemmehørende som et ikke-hjemmehørende moderselskab, der dog har et fast driftssted? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 49 TEUF og 54 TEUF da fortolkes således, at de er til hinder for en sådan lovgivning i en medlemsstat om sambeskatning, og nærmere bestemt for den strenge opdeling mellem ordningen om vertikal sambeskatning (mellem et øverste selskab og dets direkte eller indirekte datterselskaber) og ordningen om horisontal sambeskatning (mellem to eller flere hjemmehørende datterselskaber til et øverste selskab, som ikke er omfattet af sambeskatningen), der følger af denne lovgivning, og forpligtelsen, der følger heraf, til at bringe en eksisterende vertikal sambeskatning til ophør inden der kan dannes en horisontalt sambeskattet koncern, såfremt – en vertikal sambeskatning med et på nationalt niveau konsoliderende øverste selskab, som er hjemmehørende i den pågældende medlemsstat (som samtidigt udgør det mellemliggende datterselskab i forhold til det ultimative moderselskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat) og de hjemmehørende datterselskaber til det øverste selskab tidligere – som følge af, at den pågældende medlemsstats lovgivning alene anerkendte vertikal sambeskatning – har været gældende for at kunne omfattes af ordningen, uanset om det ultimative moderselskab har hjemsted i en anden medlemsstat, – søsterselskaber til det konsoliderende øverste selskab i den pågældende medlemsstat (og dermed også datterselskaber til det ultimative moderselskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat) gives afslag på at indtræde i den eksisterende sambeskatning med den begrundelse, at de to sambeskatningsordninger, den vertikale sambeskatning og den horisontale sambeskatning, er uforenelige, og – inkluderingen af nævnte søsterselskaber i de konsoliderede resultater for koncernens selskaber – med heraf følgende negative skattemæssige konsekvenser på grund af ikke-overholdelse af det minimumskrav til varigheden af sambeskatningens beståen, som er fastsat i den nationale lovgivning – ville indebære ophøret af den eksisterende vertikale sambeskatning og indførelsen af en ny horisontal sambeskatning, selv om det hjemmehørende konsoliderende</p>	Skatteministeriet	Dom	14.05.20

	<p>selskab (på hvis niveau de sambeskattede selskabers resultater konsolideres) forbliver den samme?</p> <p>3. Såfremt også det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 49 TEUF og 54 TEUF, sammenholdt med princippet om EU-rettens effektive virkning, da fortolkes således, at de er til hinder for en sådan lovgivning i en medlemsstat om sambeskatning, og nærmere bestemt anvendelsen af en frist i henhold til hvilken enhver ansøgning om indtrædelse i sambeskatning obligatorisk skal indgives til den kompetente myndighed inden udløbet af det første skatteår for den periode, hvor der ansøges om sambeskatning, såfremt</p> <ul style="list-style-type: none"> – det ifølge den bekræftende besvarelse af de to første spørgsmål fremgår, at denne lovgivning, på en måde, der er uforenelig med etableringsfriheden, har udelukket horisontal sambeskatning mellem alene datterselskaber til samme moderselskab samt ændringen af en eksisterende vertikal sambeskattet koncern ved tilføjelse af søsterselskaber til det konsoliderende selskab, – lovgivningen ifølge administrativ praksis eller national retspraksis i den pågældende medlemsstat indtil offentliggørelsen af [Den Europæiske Unions Domstols] dom af 12. juni 2014 (forenede sager C-39/13, C-40/13 og C-41/13), blev anset for at være gyldig, – flere selskaber efter offentliggørelsen af dom af 12. juni 2014 og inden udgangen af skatteåret 2014, under henvisning til dom af 12. juni 2014 indgav en ansøgning om at indtræde i en eksisterende sambeskattet koncern ved godkendelse af en horisontal sambeskatning med den eksisterende koncerns konsoliderende selskab, og – denne ansøgning ikke alene vedrører det på tidspunktet for ansøgningens indgivelse stadig indeværende skatteår 2014, men ligeledes det foregående skatteår 2013, fra og med hvilket de pågældende selskaber opfyldte alle de med EU-retten forenelige materielle krav for at kunne omfattes af sambeskatningsordningen? 			
C-761/18 P	<p>Leino-Sandberg mod Parlamentet (appel) Påstande: — Rettens kendelse af 20. september 2018 i sag T-421/17 ophæves. — Domstolen gør brug af sin beføjelse i henhold til artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statuten for Domstolen til selv at træffe endelig afgørelse i sagen. — Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de af eventuelle intervenerende parter afholdte sagsomkostninger</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	14.05.20
C-17/19	<p>Bouygues travaux publics e.a. Skal artikel 11 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005, og artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at en E 101-attest udstedt af den institution,</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	14.05.20

	<p>der er udpeget af den kompetente myndighed i en medlemsstat i henhold til artikel 14, stk. 1 og stk. 2, litra b), i forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005, eller en A1-attest udstedt i henhold til artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, er bindende for retterne i den medlemsstat, hvori arbejdet er udført ved fastsættelsen af den lovgivning, der finder anvendelse, ikke blot på den sociale sikringsordning, men også på arbejdsretten, når denne lovgivning fastsætter arbejdsgivernes forpligtelser og lønmodtagernes rettigheder, således at retterne, efter afslutningen af de kontradiktoriske retsforhandlinger, kun kan bortse fra de nævnte attester, hvis disse retter, på grundlag af en undersøgelse af de konkrete elementer indsamlet under den retslige efterforskning, som gjorde det muligt at konstatere, at disse attester var indhentet eller påberåbt svigagtigt og at den udstedende institution, som har fået dem forelagt, undlod at tage hensyn hertil, inden for en rimelig frist fastslår, at der foreligger svig, der objektivt udgøres af en manglende overholdelse af betingelser, der er fastsat i en af de førnævnte bestemmelser i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004, og subjektivt af den retsforfulgte persons intention om at omgå eller bortse fra betingelserne for udstedelse af den nævnte attest for at opnå den fordel, som er knyttet hertil?</p>			
C-181/19	<p>Jobcenter Krefeld</p> <p>1. Er udelukkelsen af unionsborgere, der har opholdsret på grundlag af artikel 10 i forordning nr. 492/2011, fra at modtage sociale ydelser som omhandlet i artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38, forenelig med ligebehandlingsprincippet i artikel 18 TEUF, sammenholdt med artikel 10 og 7 i forordning nr. 492/2011?</p> <p>a) Udgør en social ydelse som omhandlet i artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38 en social fordel som omhandlet i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011?</p> <p>b) Finder begrænsningsreglen i artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38 anvendelse på ligebehandlingsprincippet i artikel 18 TEUF, sammenholdt med artikel 10 og 7 i forordning nr. 492/2011?</p> <p>2. Er udelukkelsen af unionsborgere fra at modtage særlige ikkebidragspligtige kontantydelse som omhandlet i artikel 3, stk. 3, og artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 883/2004 forenelig med ligebehandlingsprincippet i artikel 18 TEUF, sammenholdt med artikel 4 i forordning nr. 883/2004, når de pågældende borgere har opholdsret på grundlag af artikel 10 i forordning nr. 492/2011 og indgår i en social sikringsordning eller familiedyelsesordning som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 883/2004?</p>	Beskæftigelsesministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Justitsministeriet	GA	14.05.20
C-189/19	<p>Spenner</p> <p>1. Forudsætter artikel 9, stk. 9, i Kommissionens afgørelse af 27. april 2011 om fastlæggelse af midlertidige EU-regler for harmoniseret gratistildeling af emissionskvoter i henhold til artikel 10a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (2011/278/EU), at den væsentlige</p>	Energistyrelsen	Dom	14.05.20

	<p>kapacitetsudvidelse af et etableret anlæg er sket i den basisperiode, som medlemsstaten har fastsat i henhold til artikel 9, stk. 1, i afgørelse (2011/278/EU)?</p> <p>2. Skal artikel 9, stk. 9, første afsnit, sammenholdt med stk. 1, i afgørelse 2011/278/EU i forbindelse med væsentlige kapacitetsudvidelser fortolkes således, at der ved fastlæggelsen af det historiske aktivitetsniveau for basisperioden fra den 1. januar 2009 til den 31. december 2010 skal korrigeres for det historiske aktivitetsniveau for kapacitetsudvidelsen, (selv) når den væsentlige kapacitetsudvidelse fandt sted i basisperioden fra den 1. januar 2005 til den 31. december 2008?</p> <p>3. a) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 9, stk. 1, i afgørelse 2011/278/EU fortolkes således, at medlemsstatens kompetente myndighed selv skal fastlægge basisperioden fra den 1. januar 2005 til den 31. december 2008 eller fra den 1. januar 2009 til den 31. december 2010, eller må medlemsstaten give driftslederen ret til at vælge basisperioden?</p> <p>b) Såfremt medlemsstaten må give driftslederen mulighed for at vælge: Skal medlemsstaten lægge den basisperiode til grund, som fører til det højeste historiske aktivitetsniveau, selv om driftslederen i henhold til medlemsstatens ret frit kan vælge mellem basisperioderne og beslutter sig for at vælge en basisperiode med lavere historiske aktivitetsniveauer?</p> <p>4. Skal Kommissionens afgørelse (EU) 2017/126 af 24. januar 2017 om ændring af afgørelse 2013/448/EU for så vidt angår fastsættelsen af en ensartet, tværsektoriel korrektionsfaktor i henhold til artikel 10a i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF fortolkes således, at den tværsektorielle korrektionsfaktor i forbindelse med tildelinger før den 1. marts 2017 skal anvendes i den oprindelige affattelse af artikel 4 og bilag II til afgørelse 2013/448/EU for perioden 2013-2020 og i forbindelse med mertildelinger af emissionskvoter efter den 28. februar 2017 på grundlag af en retsafgørelse på den samlede mængde yderligere tildelinger for perioden 2013-2020 eller kun på de yderligere tildelinger for perioden 2018-2020?</p>			
C-15/19	<p>Azienda Municipale Ambiente</p> <p>1) Er den af appeldomstolen anlagte fortolkning, hvorefter artikel 15 og 17 i lovdekret nr. 36/2003, der har gennemført artikel 10 og 14 i direktiv 1999/31/EF i den nationale retsorden, finder anvendelse med tilbagevirkende kraft, med den virkning, at bestående deponeringsanlæg, som allerede er godkendt, ubetinget omfattes af de herved pålagte forpligtelser, og navnlig den del, hvor efterbehandlingsperioden forlænges fra 10 til 30 år, forenelig med de nævnte [EUretlige] bestemmelser?</p> <p>2) Er den af appeldomstolen anlagte fortolkning, hvorefter artikel 15 og 17 i lovdekret nr. 36/2003 finder anvendelse på bestående deponeringsanlæg, der allerede er godkendt, selv om artikel 17 som et led i indførelsen af de herved pålagte forpligtelser, herunder på de nævnte anlæg, begrænser gennemførelsesforanstaltningerne til fastsættelsen af en overgangsperiode og slet ikke indeholder foranstaltninger til at dæmpe forlængelsens finansielle virkning på »indehaveren«, forenelig med artikel 10 og 14 i direktiv 1999/31/EF, ifølge hvilke medlemsstaterne træffer »foranstaltninger til at sikre, at alle omkostninger ved etablering og drift af et deponeringsanlæg, herunder så vidt muligt omkostningerne i forbindelse med sikkerhedsstillelse eller tilsvarende som omhandlet i artikel 8, litra a), nr. iv), og de anslæde</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	14.04.20

	<p>omkostninger ved deponeringsanlæggets nedlukning samt efterbehandling i en periode på mindst 30 år er dækket af den betaling, operatøren forlanger for deponering af en hvilken som helst type affald på anlægget« og »foranstaltninger til at sikre, at deponeringsanlæg, som allerede er godkendt eller i drift på tidspunktet for dette direktivs gennemførelse, [...] fortsætter driften«, især i forhold til deres præceptive karakter?</p> <p>3) Er den af appeldomstolen anlagte fortolkning, hvorefter ovennævnte artikel 15 og 17 i lovdekret nr. 36/2003 finder anvendelse på bestående deponeringsanlæg, der allerede er godkendt, herunder hvad angår de finansielle byrder, der følger af de herved pålagte forpligtelser, og navnlig som følge af efterbehandlingsperiodens forlængelse fra 10 til 30 år, idet denne byrde belaster »indehaveren«, og således at ændring in peius af de takster, som indehaveren modtager i henhold til kontrakterne om regulering af affaldsbortskaffelse, lovliggøres, forenelig med artikel 10 og 14 i direktiv 1999/31/EF?</p> <p>4) Er den af appeldomstolen anlagte fortolkning, hvorefter ovennævnte artikel 15 og 17 i lovdekret nr. 36/2003 finder anvendelse på bestående deponeringsanlæg, der allerede er godkendt, herunder hvad angår de finansielle byrder, der følger af de herved pålagte forpligtelser, og navnlig som følge af efterbehandlingsperiodens forlængelse fra 10 til 30 år, idet ikke kun affald, som indleveres fra og med datoen for ikrafttrædelsen af gennemførelsesforanstaltningerne, men også tidligere indleveret affald, skal tages i betragtning ved fastsættelsen af disse byrder, forenelig med artikel 10 og 14 i direktiv 1999/31/EF?</p>			
C-129/19	<p>Presidenza del Consiglio dei Ministri</p> <p>a) Pålægger [EU]-retten – i relation til forsinket (og/eller ufuldstændig) gennemførelse af Rådets direktiv 2004/80/EF af 29. april 2004 »om erstatning til ofre for forbrydelser«, der ikke er self-executing, i den nationale retsorden, og navnlig hvad angår pligten i medfør af direktivet til at indføre en ordning for erstatning til ofre for voldsforbrydelser, hvorefter medlemsstaten i kraft af principperne i Domstolens praksis (bl.a. [dom af 9.11.1995, C-479/93,] Francovich, og [af 5.3.1996, C-49/93,] Brasserie du Pêcheur og Factortame III) kan ifalde erstatningsansvar over for personer i grænseoverskridende situationer, der udgør direktivets personelle anvendelsesområde – at fastsætte et lignende ansvar hos medlemsstaten over for personer i rent interne situationer (der således er bosat i den pågældende medlemsstat), der ikke ville være blevet direkte modtagere af fordelene ved direktivets gennemførelse, men som – med henblik på at undgå en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet/princippet om forbud mod forskelsbehandling i [EU]-retten – burde og kunne have draget fordel af en udvidelse af direktivets effektive virkning (dvs. den nævnte erstatningsordning), såfremt direktivet var blevet rettidigt og fuldstændigt gennemført? – Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>b) Kan erstatningen til ofre for forsætlige voldsforbrydelser (og navnlig seksuelle overgreb som omhandlet i artikel 609a i codice penale (den italienske straffelov)) i henhold til indenrigsministerens dekret af 31. august 2017 (vedtaget i medfør af artikel 11, stk. 3, i legge 7 luglio 2016, n. 122, Disposizioni per l'adempimento degli obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia all'Unione europea – Legge europea 2015-2016 (lov nr. 122 af 7.7.2016, bestemmelser truffet til</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	14.04.20

	<p>gennemførelse af forpligtelser som følge af Italiens medlemskab af Den Europæiske Union – lov om gennemførelse af EU-retlige bestemmelser 2015-2016)), som ændret (ved artikel 6 i lov nr. 167 af 20.11.2017 og artikel 1, stk. 593-596, i lov nr. 145 af 30.12.2018), med et fast beløb på 4 800 EUR anses for at være »en rimelig og passende erstatning til ofre« til gennemførelse af artikel 12, stk. 2, i direktiv 2004/80?</p>			
C-727/17	<p>ECO-WIND Construction Sagen vedrører: 1. Skal artikel 1, stk. 1, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (EUT 2015, L 241, s. 1) fortolkes således, at en lovbestemmelse, som begrænser tildelingen af et opstillingssted for en vindmølle derved, at den fastsætter en mindsteafstand mellem vindmøllens placering og en beboelsesejendom eller en bygning med blandet anvendelse, herunder anvendelse til beboelse, som skal være den samme eller større end det tidobbelte af den målte højde på vindmøllen fra jordniveau til det højeste punkt på konstruktionen inkl. de tekniske komponenter, herunder særligt rotoren med rotorbladene, er en »teknisk forskrift«, hvor udkastet til forskriften skal meddeles Kommissionen i henhold til dette direktivs artikel 5, stk. 1? 2. Skal artikel 15, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EUT 2006, L 376, s. 36) fortolkes således, at en lovbestemmelse, som begrænser tildelingen af et opstillingssted for en vindmølle derved, at den fastsætter en mindsteafstand mellem vindmøllens placering og en beboelsesejendom eller en bygning med blandet anvendelse, herunder anvendelse til beboelse, som skal være den samme eller større end det tidobbelte af den målte højde på vindmøllen fra jordniveau til det højeste punkt på konstruktionen inkl. de tekniske komponenter, herunder særligt rotoren med rotorbladene, er en forskrift, som underkaster optagelsen eller udøvelsen af servicevirksomhed en territorial begrænsning, navnlig i form af begrænsninger af hensyn til en geografisk minimumsafstand mellem tjenesteyderne, som medlemsstaterne i henhold til artikel 15, stk. 7, i dette direktiv skal give Kommissionen meddelelse om? 3. Skal artikel 3, stk. 1, første afsnit, og artikel 13, stk.1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF (EUT 2009, L 140, s. 16) fortolkes således, at de er til hinder for en national ordning, som begrænser tildelingen af opstillingssteder for vindmøller derved, at de indfører en mindsteafstand mellem vindmøllens placering og en beboelsesejendom eller en bygning med blandet anvendelse, herunder anvendelse til beboelse, på den måde, at mindsteafstanden skal være den samme eller større end det tidobbelte af den målte højde på vindmøllen fra jordniveau til det højeste punkt på konstruktionen inkl. de tekniske komponenter, herunder særligt rotoren med rotorbladene?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	Dom	28.04.20
C-535/18	<p>Land Nordrhein-Westfalen 1. Skal artikel 11, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (herefter »VVM-direktivet«) fortolkes således, at en</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Justitsministeriet	Dom	28.04.20

	<p>bestemmelse i national ret er forenelig med denne bestemmelse, hvorefter en sagsøger, der ikke er anerkendt som miljøorganisation, kun kan forlange annullation af en afgørelse på grund af en processuel fejl, hvis den processuelle fejl har frataget ham muligheden for deltagelse i den ved lov fastsatte beslutningsproces?</p> <p>2. a) Skal artikel 4, stk. 1, litra a), nr. i)-iii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, senest ændret ved artikel 1 i Kommissionens direktiv 2014/101/EU af 30. oktober 2014 (EUT 2014, L 311, s. 32) (herefter »vandrammedirektivet«) fortolkes således, at den ikke kun indeholder en materielretlig standard, men også bestemmelser om myndighedernes godkendelsesprocedure?</p> <p>b) Såfremt det andet spørgsmål, litra a), besvares bekræftende: Skal inddragelsen af offentligheden i henhold til VVM-direktivets artikel 6 altid ske på grundlag af dokumenterne vedrørende den vandretlige prøvelse i førnævnte forstand, eller er det tilladt at foretage en differentiering efter tidspunktet for dokumentets udarbejdelse og efter dettes kompleksitet?</p> <p>3. Skal begrebet forringelse af tilstanden af en grundvandsforekomst i vandrammedirektivets artikel 4, stk. 1, litra b), nr. 1), fortolkes således, at der foreligger en forringelse af den kemiske tilstand, så snart mindst en miljøkvalitetsnorm for et parameter overskrides som følge af projektet, og at enhver yderligere (målbar) forøgelse af koncentrationen uafhængigt heraf, når den relevante grænseværdi for et skadeligt stof allerede er overskredet, udgør en forringelse?</p> <p>4. a) Skal vandrammedirektivets artikel 4 – under hensyntagen til dets bindende virkning (artikel 288 TEUF) og sikringen af en effektiv retsbeskyttelse (artikel 19 TEU) – fortolkes således, at alle medlemmer af den af et projekt berørte offentlighed, som gør gældende, at deres rettigheder krænkes af godkendelsen af projektet, også har ret til at gøre overtrædelser af det vandretlige forbud mod forringelse og forpligtelsen til forbedring gældende ved domstolene?</p> <p>b) Såfremt det fjerde spørgsmål, litra a), besvares benægtende: Skal vandrammedirektivets artikel 4 – under hensyntagen til dens målsætning – fortolkes således, at i hvert fald sagsøgere, som har en privat brønd til privat vandforsyning i geografisk nærhed af den planlagte vejføring, kan gøre overtrædelser af det vandretlige forbud mod forringelse og forpligtelsen til forbedring gældende ved domstolene?</p>			
C-620/18	<p>Ungarn mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>— Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/957 af 28. juni 2018 om ændring af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser annulleres. - Subsidiært: - annulleres de bestemmelser i artikel 1, nr. 2), litra a), i direktiv (EU) 2018/957, der indfører den nye artikel 3, stk. 1, litra c), tredje afsnit, i direktiv 96/71/EF - annulleres de bestemmelser i artikel 1, nr. 2), litra b), i direktiv (EU) 2018/957, der indsætter stk. 1a i artikel 3 i direktiv 96/71/EF.</p> <p>— annulleres artikel 1, nr. 2), litra c), i direktiv (EU) 2018/957</p> <p>— annulleres artikel 3, stk. 3, i direktiv (EU) 2018/957.</p> <p>— Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	28.04.20

C-626/18	<p>Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: — Artikel 1, nr. 2), litra a), artikel 1, nr. 2), litra b), og artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/957 af 28. juni 2018 om ændring af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser annulleres.</p> <p>— Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p> <p>— Subsidiært, såfremt Domstolen er af den opfattelse, at de anfægtede bestemmelser i direktiv 2018/957/EU ikke kan adskilles fra resten af direktivet uden at ændre dets væsentligste indhold, annulleres direktiv (EU) 2018/957 i sin helhed.</p>	Beskæftigelsesministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	GA	28.04.20
C-654/18	<p>Interseroh</p> <p>1. Skal artikel 3, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1013/2006, hvorefter overførsel af følgende affald bestemt til nyttiggørelse er underlagt de generelle oplysningskrav i artikel 18, hvis mængden af det overførte affald er over 20 kg: a) affald anført i bilag III eller III B b) blandet affald, der ikke henhører under en enkelt indgang i bilag III, bestående af to eller flere affaldstyper, der er anført i bilag III, forudsat at dette blandede affalds sammensætning ikke vil indvirke negativt på en miljømæssigt forsvarlig nyttiggørelse, og forudsat, at sådant blandet affald er anført i bilag III A i overensstemmelse med artikel 58, fortolkes således, at blandet affald af papir, pap og papirprodukter, som er sammensat således, at affaldsandelene hver for sig henhører under de første tre led i indgang B3020 i bilag IX til Baselkonventionen, og desuden indeholder en andel på op til 10% interfererende stoffer, henhører under Basellistens B3020 og dermed er underlagt de generelle oplysningskrav i artikel 18 og ikke anmeldelseskravet i artikel 4?</p> <p>Såfremt første spørgsmål besvares benægtende: 2. Skal artikel 3, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1013/2006, hvorefter overførsel af følgende affald bestemt til nyttiggørelse er underlagt de generelle oplysningskrav i artikel 18, hvis mængden af det overførte affald er over 20 kg: a) affald anført i bilag III eller III B b) blandet affald, der ikke henhører under en enkelt indgang i bilag III, bestående af to eller flere affaldstyper, der er anført i bilag III, forudsat at dette blandede affalds sammensætning ikke vil indvirke negativt på en miljømæssigt forsvarlig nyttiggørelse, og forudsat, at sådant blandet affald er anført i bilag III A i overensstemmelse med artikel 58, fortolkes således, at blandet affald af papir, pap og papirprodukter, som er sammensat således, at affaldsandelene hver for sig henhører under de første tre led i indgang B3020 i bilag IX til Baselkonventionen, og desuden indeholder en andel på op til 10% interfererende stoffer, ikke henhører under bilag IIIA, punkt 3, litra g), og dermed ikke er underlagt de generelle oplysningskrav i artikel 18, men derimod anmeldelseskravet i artikel 4?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	28.04.20
C-796/18	<p>Informatikgesellschaft für Software-Entwicklung</p> <p>1. Er en kontrakt om tilrådgivningsstillelse af software, der er indgået skriftligt af en offentlig myndighed med en anden offentlig myndighed, og som er sammenknyttet med en samarbejdsaftale, en »offentlig kontrakt« som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 5), i direktiv 2014/24/EU, eller er det en kontrakt, der – i hvert fald i første omgang, med forbehold af artikel 12, stk. 4, litra a)-c) – henhører under direktivets anvendelsesområde som omhandlet i direktivets artikel 12, stk.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	28.04.20

	<p>4, når den, der erhverver softwaren, ganske vist hverken skal betale en pris for softwaren eller en godtgørelse af udgifterne, men den samarbejdsaftale, der er forbundet med kontrakten om tilrådgivningsstilling af softwaren bestemmer, at hver samarbejdspartner – og dermed også erhververen af softwaren – gratis stiller mulige fremtidige egne softwareudviklinger, som de dog ikke er forpligtet til at producere, til rådighed for den anden?</p> <p>2. Skal genstanden for samarbejdet mellem de deltagende ordregivende myndigheder i henhold til artikel 12, stk. 4, litra a), i direktiv 2014/24/EU være selve de offentlige tjenesteydelser, der skal leveres til [org. s. 3] borgeren, og som myndighederne skal levere i fællesskab, eller er det tilstrækkeligt, hvis samarbejdet refererer til aktiviteter, der i en eller anden form tjener de offentlige tjenesteydelser, som de ligeledes, men ikke bindende skal levere i fællesskab? 3. Gælder der inden for rammerne af artikel 12, stk. 4, i direktiv 2014/24/EU et uskrevet såkaldt begunstigelsesforbud og i bekræftende tilfælde, da med hvilket indhold?</p>			
C-49/19	<p>Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik Påstande: — Det fastslås, at Republikken Portugal har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 3, i og bilag IV, del B, til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet), idet den har fastsat et ekstraordinært bidrag for deleordningen for finansieringen af nettoomkostningerne ved forsyningspligten fra 2007, indtil den leverandør eller de leverandører, der udvælges i henhold til artikel 99, stk. 3, i lov nr. 5/2004, påbegynder leveringen af forsyningspligtgyldelsen, som fastsat i artikel 17 og 18 i lov nr. 35/2012 om udligningsfonden. — Republikken Portugal tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Energistyrelsen	GA	28.04.20
C-134/19 P	<p>Bank Refah Kargaran mod Rådet Påstande: — Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Anden Afdeling) den 10. december 2018 i sag T-552/15 ophæves delvist. — Principalt: Sagsøgeren gives medhold i den påstand, som den nedlagde for Den Europæiske Unions Ret, dvs. tilkendelse af erstatning for sagsøgerens økonomiske skade med et beløb på 68 651 319 EUR og af erstatning for sagsøgerens ikke-økonomiske skade med et beløb på 52 547 415 EUR. — Subsidiært: Sagen hjemvises til Retten. — I begge tilfælde tilpligtes Rådet for Den Europæiske Union at betale sagsomkostningerne i begge instanser.</p>	Udenrigsministeriet	GA	28.04.20
C-147/19	<p>Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación 1. Omfatter begrebet »reproduktion af et fonogram, der er udgivet i kommercielt øjemed«, som omhandlet i artikel 8, stk. 2, i direktiv 92/100 og direktiv 2006/115 en reproduktion af et fonogram, der er udgivet i kommercielt øjemed, i en audiovisuel optagelse, som indeholder en optagelse af et audiovisuelt værk? 2. Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er et selskab, der udøver tv-radiospredningsvirksomhed – og som i forbindelse med enhver overføring til almenheden anvender en audiovisuel optagelse, der indeholder en optagelse af et kinematografisk eller andet audiovisuelt værk, hvor et fonogram, der er udgivet i kommercielt øjemed, er blevet</p>	Kulturministeriet	GA	28.04.20

	reproduceret – da forpligtet til at betale et rimeligt, samlet vederlag i henhold til artikel 8, stk. 2, i de nævnte direktiver?			
C-233/19	<p>CPAS de Liège Skal artikel 5 og 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, sammenholdt med artikel 19, stk. 2, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og dette direktivs artikel 14, stk. 1, litra b), sammenholdt med dommen i sag C-562/13, der blev afsagt den 18. december 2014 af Domstolens Store Afdeling, fortolkes således, at et retsmiddel, der er bragt i anvendelse til prøvelse af en afgørelse, hvorved en tredjelandsstatsborger, der lider af en alvorlig sygdom, pålægges at forlade en medlemsstats område, har opsættende virkning, idet den, der anvender retsmidlet, har gjort gældende, at fuldbyrdelsen af denne afgørelse kan udsætte vedkommende for en alvorlig risiko for alvorlig og uafvendelig forværring af den pågældendes helbred, – uden at det er fornødent at foretage en vurdering af retsmidlet, idet den blotte indgivelse af dette er tilstrækkeligt til at suspendere fuldbyrdelsen af afgørelsen om udsendelse, – eller skal der foretages en begrænset kontrol af, hvorvidt der foreligger et rimeligt begrundet klagepunkt eller manglende opfyldelse af betingelserne for realitetsbehandling, eller at søgsmålet for Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) er åbenbart ugrundet, – eller kræves der en tilbundsående prøvelse fra arbejdsretternes side for at afgøre, om fuldbyrdelsen af denne afgørelse kan betyde, at den, der anvender retsmidlet, udsættes for en alvorlig risiko for alvorlig og uafvendelig forværring af sit helbred?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	28.04.20
C-238/19	<p>Bundesamt für Migration und Flüchtlinge 1. Skal artikel 9, stk. 2, litra e), i direktiv 2011/95/EU fortolkes således, at det »at nægte at gøre militærtjeneste i en konflikt« ikke kræver, at den berørte person har nægtet at gøre militærtjeneste i en formaliseret nægtelsesprocedure, når lovgivningen i hjemlandet ikke hjemler en ret til at nægte at gøre militærtjeneste? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Beskytter artikel 9, stk. 2, litra e), i direktiv 2011/95/EU med udtrykket »at nægte at gøre militærtjeneste i en konflikt« også personer, der efter udløbet af en udsættelse af militærtjenesten ikke stiller sig til rådighed for hjemlandets militære forvaltning og unddrager sig en tvangsindkaldelse ved at flygte? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 9, stk. 2, litra e), i direktiv 2011/95/EU fortolkes således, at militærtjenesten for en værnepligtig, der ikke ved, hvor han fremadrettet vil blive indsat i militærtjeneste, alene af denne grund direkte eller indirekte »ville omfatte forbrydelser eller handlinger, der falder inden for anvendelsesområdet af udelukkelsesgrundene i artikel 12, stk. 2«, eftersom hjemlandets væbnede styrker gentagne gange og systematisk begår sådanne forbrydelser eller handlinger ved brug af værnepligtige? 4. Skal artikel 9, stk. 3, i direktiv 2011/95/EU fortolkes således, at der også i tilfælde af en forfølgelse som omhandlet i artikel 9, stk. 2, litra e), i direktiv 2011/95/EU i henhold til artikel 2, litra d), i direktiv 2011/95/EU skal være en sammenhæng mellem de i artikel 10 i direktiv 2011/95/EU nævnte grunde og forfølgelse i henhold til artikel 9, stk. 1 og 2, i direktiv</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	28.04.20

	<p>2011/95/EU eller den manglende beskyttelse mod en sådan forfølgelse?</p> <p>5. Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende: Foreligger der en sammenhæng som omhandlet i artikel 9, stk. 3, sammenholdt med artikel 2, litra d), i direktiv 2011/95/EU, mellem forfølgelse på grund af retsforfølgning eller straf for at nægte at gøre militærtjeneste og forfølgelsesgrunden alene af den grund, at retsforfølgningen eller straffen er relateret til nægtelsen?</p>			
C-556/19	<p>Société ECO</p> <p>Skal artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at en ordning som den, der er beskrevet i punkt 9 - 11, hvor et privat miljøorgan, som ikke arbejder med gevinst for øje, og som er godkendt af offentlige myndigheder, i henhold til aftale herom med distributører af en særlig kategori af produkter opkræver finansielle bidrag som modydelse for en tjenesteydelse bestående i at overtage distributørernes forpligtelse til behandling af affaldet fra de produkter, som de distribuerer, og bestående i til virksomheder, som har til opgave at sortere og nyttiggøre dette affald, og som har indgået aftale med organet på baggrund af en statsligt godkendt vilkårsspecifikation, at udbetale beløb fastsat i bekendtgørelsen om godkendelse af miljøorganer på grundlag af miljømæssige og sociale formål, skal anses for statsstøtte i denne bestemmelses forstand?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Erhvervsministeriet	GA	28.04.20
T-574/18	<p>Agrochem-Maks mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/1019 annulleres. — Sagsøgte tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	28.04.20